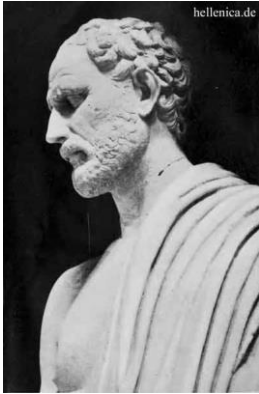

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Θεωρείται ο σημαντικότερος ρήτορας της αρχαιότητας των εποχών, μαθητής του Ισοκράτη και του Ισαίου. Γεννήθηκε στην Αθήνα το 384 και πέθανε αυτοκτονώντας το 322 π.Χ.. Τον πατέρα του, που είχε το επάγγελμα του μαχαιροποιού, τον έλεγαν Δημοσθένη και τη μητέρα του Κλεόβουλη. Το όνομά του ήταν «Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεύς». Από μικρός δοκίμασε την πίκρα της ζωής, γιατί, χάνοντας τον πατέρα του, οι κηδεμόνες του καταχράστηκαν την πατρική του περιουσία (ένας από αυτούς ήταν ο Δημοφών).

Έτσι, αποφάσισε να ασχοληθεί με τη ρητορική για να μπορέσει ο ίδιος να πολεμήσει για το κλεμμένο του δίκιο. Αν και κατάφερε να κερδίσει τη δίκη, δεν μπόρεσε να πάρει την περιουσία του και αναγκάστηκε, για να ζήσει, να γράφει λόγους και να πληρώνεται. Στην εκκλησία του δήμου που προσπάθησε δυο φορές να μιλήσει δεν τα κατάφερε, γιατί τον εμπόδιζαν η νευρικότητά του και η δυσκολία να προφέρει το λ και το ρ. Τον πλήγωσε αυτή η ταπείνωση, τόσο, που αποφάσισε να λυτρωθεί από τα ελαττώματά του. Ο βάταλος - τσεβδός - όπως τον έλεγε η παραμάνα του, με την πίστη και την επιμονή του, πότε ανεβαίνοντας στο Λυκαβηττό και πότε κατεβαίνοντας στο Φάληρο, με την απαγγελία που έκανε σε διάφορους λόγους, μπόρεσε να νικήσει τις δυσκολίες στην άρθρωση, την κάποιια του δειλία και να πετύχει την κυριαρχία στις κινήσεις του. Ήταν πια σε θέση να παρουσιαστεί στην εκκλησία του δήμου και να μιλήσει.

Οι τέσσερις φιλιππικοί λόγοι του και οι τρεις ολυνθιακοί τον καταξίωσαν στους Αθηναίους και τον έκαναν αθάνατο ρήτορα

Το 324 π.Χ. φεύγει εξόριστος από την Αθήνα, γιατί αποδείχτηκε ότι είχε δωροδοκηθεί, με "άρπαλα χρήματα" στην πρόθεση να βοηθήσει τον μεγαλύτερο καταχραστή της αρχαιότητας, του στρατηγού Αλεξάνδρου, τον Άρπαλο να δραπετεύσει. Μετά το θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, οι Αθηναίοι, εκ του ασφαλούς, με ψήφισμά τους τον ανακάλεσαν πανηγυρικά από την εξορία, η ελευθερία του όμως αυτή δεν κράτησε για πολύ, γιατί αναγκάστηκε ξανά να φύγει ύστερα από την εμπλοκή του στην αποτυχημένη επανάσταση που έγινε τότε κατά των Μακεδόνων. Οι στρατιώτες του Αντίπατρου τον κυνήγησαν και τον βρήκαν στο ναό του Ποσειδώνα στην Καλαβρία, το πίσω ορεινό τμήμα του Πόρου. Για να μην τον πιάσουν, ήπια δηλητήριο και πέθανε στις 12 Οκτωβρίου του 322 π.Χ. Ύστερα από 42 χρόνια καθώς λέει ο Πλούταρχος, ο δήμος των Αθηναίων, (η Αθηναϊκή Δημοκρατία), θυμήθηκε να τον τιμήσει όπως του άξιζε, στήνοντας χάλκινο ανδριάντα και ψηφίζοντας να τρέφεται στο πρυτανείο κάθε φορά ο μεγαλύτερος εν ζωή των απογόνων του. Στη βάση του ανδριάντα του χαραχτηκε το περίφημο επίγραμμα: «*Αν, Δημοσθένη, είχες δύναμη τόση, όσο νου, τότε δε θα σκύβανε ποτέ σε Μακεδόνων σπαθί οι Έλληνες*», που χαρακτηρίζει και το μίσος που συνέχιζαν να διατηρούν οι Αθηναίοι προς τους Μακεδόνες.

Σίλια Ντούρου

Αντόνια-Μαρκέλα Ντότσια